

להיות ילדה

מאשה שטוקר-פאיוק מתוך הספר, "אף על פיל", אוצר שירי ילדים מיידיש

להיות הורים זה לא נחשב,

כי מה קשה להם עכשו?

ואיך לא אקנא מאד

בשהם כבר לא הולכים ללמוד?

הורים צריכים לומר תודה

כי קל להם בעבודה

שהם יודעים כבר בעל פה.

אבל ממוני מצופה

ללמוד כל יום דבר אחר,

חדש, ומי בכלל זוכר

עוד מה לכתב ומה לשאל –

ואלו הם פטורים מעל.

לכן הם לא מתיאשים

משעורים ועונשים.

מתי אגדל כבר? מי ידע:

כל כך קשה להיות ילדה.

משולחן המלפיר

רוני צור ואילה אופנהיימר

חשבנו שנוכל לכתוב על שקט וחזרה לשגרה. כנראה כל כך רצינו, שבחרנו להתעלם מענני אי-ההסכמות בשיחות בקהיר. תכננו לצאת ביום רביעי לשיקום הנוי בקבוץ חולית. מרכז המשק של חולית התקשר בצער ואמר שאולי זה יצליח בהמשך. חברי חולית התרגשו מהנכונות ותכננו עבורנו סיור עם הסברים ותצפית על האזור. חשבנו גם שנשתה קפה אצל החברים החדשים במושב יבול. אז אולי זה יקרה בשקט הבא. תודה למתנדבים שהביעו נכונות לצאת. ושוב, בתקווה לשקט.

המחצית השנייה של החופש הגדול בעיצומה והסימנים וההכנות לתחילת השנה החדשה בעיצומם. בחינוך כולם על המזוודות, נפרדים, מתכוננים לימי ההיערכות, עוברים, מקבלים מכתבים מהמורה החדשה והגנת, קונים ציוד ונקלטים... חודש אוגוסט מצטיין גם בנכדים שבאים מכל קצוות, לבלות עם סבים וסבתות. כיף לראות שלושה וארבעה דורות נהנים ביחד אצלנו בחצר. כמאמר המשוררת "אצלנו בחצר, בצל עצי הזית, באים בדרך כלל, המון אורחים לקיץ..". רגע החצבים כבר פורחים בגינות ועל הגבעה וגם זה סימן שמתחילה שנה חדשה. רגע לפני שנקבל את פניה, נחוג את י"ח באלול - חג המשק. יום חג עין חרודי רשמי גם אם לא מצוין כחג בלוח השנה הכללי. השנה נחוג תשעים ושלוש שנים לעלייתנו על הקרקע ואין כמו יום ההולדת להיזכר בעבר ולהרהר בעתיד כמו גם לשיר שירים ולספר סיפורים על המקום ואנשיו. "כי האדם אינו אלא תבנית נוף מולדתו".

אתר האינטרנט של עין חרוד - המזכירות דנה בפונקציות השונות שיעלו באתר האינטרנט של עין חרוד שיהיה מורכב משני שערים: האתר התדמיתי שיהיה פתוח לכל גולש והאתר לשימוש חברי הקיבוץ בלבד, שהגישה אליו תהיה מוגנת בסיסמה אישית. מצד אחד, יש רצון להיות חלק מהעולם הדיגיטלי, מהיכולת להתחבר ולתקשר בזמן קצר ובפחות תלות במתווכים, והאפשרויות רבות ומתרבות כל הזמן והמידע זמין ושופע. מצד שני, ההבנה שזהו תהליך של למידה והסתגלות, שיש כאלה שפחות מתחברים אליו, ויש לו מחיר של ויתור על האיכות

המיוחדת של הקהילה הקיבוצית שמבוססת על מפגשים אישיים ובלתי אמצעים. רשימת הפונקציות שייכללו באתר ארוכה וכוללת גם הנגשה של מידע ושירותים לחברים. עם זאת, ישנם נושאים רגישים שעלייתם לאתר מותנית בבדיקה ואישור. למשל פרסום תכניות המשק והקהילה, שיתאפשר רק לאחר אישור של מרכז המשק ומנהל/ת ענפי קהילה. נושא נוסף שנדון במזכירות הוא בלוגים של חברים ובעלי תפקידים. יש הרבה קסם בבלוג שמאפשר העלאה של רעיונות ומחשבות ושיתוף אינסופי בלחיצת כפתור. אלא שבחברה קטנה ומשפחתית כמו שלנו יש בכך גם סיכון כאשר אין סטנדרטים לכתיבה ואין מנגנון בקרה ובקלות רבה, רבה מדי, אנחנו עלולים למצוא עצמנו במחול שדים של פרסומים פוגעניים ולא אחראיים. בהתחשב בכך החליטה המזכירות שלא לאשר בלוגים ולבקש מצוות ההיגוי להציג מנגנון בקרה לפרסום באתר.

את הקמת האתר החדש מוביל, בהתנדבות, יואב צור שקיבל על עצמו את המשימה והוא פועל עם צוות ההיגוי המונה את אמי גרדי, ישראל סמילנסקי, נילי הלר, תקוה ארצי ומיקי יונתי. בשלב הבא נצטרך להחליט האם האתר ימשיך להיות מופעל בהתנדבות או מנוהל ע"י מנהל אתר במשרה חלקית או מלאה.

מרכז תרבות - ששי מאור הודיע על סיום תפקידו כמנהל התרבות והספורט לאחר ארבע שנים מלאות בתפקיד. תודה לששי על ארבע שנים מלאות ואינטנסיביות, שהורגשו היטב והשאירו חותם בחצר הקיבוץ.

בשבועות הקרובים יתפרסם מכרז לתפקיד מרכז תרבות. עד שיימצא החבר/ה לתפקיד, נשמח לחברים שמעוניינים לקחת על עצמם חג או אירוע. אנו עומדים בפתחה של תקופת החגים: ראש השנה, יום כיפור, סוכות ושמחת תורה ויש מקום רב לרעיונות ויוזמות.

שזש אשז

מחמם את הלב

המקררים מהקיבוץ בדרך לכוכב שביט

ישראל מושקוביץ בעיתון ידיעות אחרונות 13.8.14

שני מקררים זעירים שיוצרו במפעל "ריקור" שבקיבוץ עין חרוד איחוד נמצאים במרחק נגיעה מכוכב שביט, אחרי מסע בין כוכבים שנמשך כעשר שנים. לפני כעשר שנים נשלחה החללית רוזטה על ידי ארגון החלל האירופי לאסוף מידע מהחלל ומכוכב השביט צ'ורי, המרוחק מכדור הארץ מאות מיליוני קילומטרים. עכשיו החללית רחוקה מהכוכב כ-100 קילומטרים. צבי בר-חיים, הטכנולוג הראשי של ריקור, הסביר: "על החללית רוזטה פועלים שני מקררים שלנו. גודלה של החללית הוא כמכונת כביסה וכדי שגלאי אינפרה-אדום שעל הרוזטה יפעלו ביעילות הם צריכים להיות בתנאי קור של מינוס 200 מעלות. המקררים שלנו הם מהיחידים בעולם שיכולים לייצר טמפרטורות כאלה". לפני כמה ימים דווח על ההישג של החללית, ומהמפעל התקשרו לאיגוד החלל האירופי כדי לקבל מידע. "סיפרו לנו שהמקררים עובדים טוב, ושהצליחו להפעיל אותם אחרי שהחללית לא פעלה במשך כשלוש שנים", הוסיף בר-חיים. "זו גאוה שגם אנחנו הגענו לשם, ושהמקררים עובדים מצוין. כל הקיבוץ גאה".

ולא נשלם, ולא ייתם

ב-7 באוגוסט 2006 נפל בקרב בבינת גיבל בלבנון רס"ן יותם לוטן ז"ל. יותם או חפי (כפי שכינו אותו ילדי חברת ילדים) הדריך אצלנו את חברת ילדים במשך שלוש שנים. בשבוע שעבר התקיימה בבית השיטה האזכרה השנתית. הנערות והנערים שאותם הדריך יותם, הם אנשים גדולים, אחרי צבא, חלקם לומדים, עובדים, מקימים משפחות. אצל כל אחד ואחת מהם שמורה פינה, שבה חבויים זיכרונות, צחוקים, שיחות וטיוולים. דורית צמרת מבית השיטה, כתבה לזכרו של יותם את השיר "תם ולא נשלם", הלחין נחום היימן.

רוני צור

ולא נשלם, ולא ייתם

דורית צמרת

וכל זה תם ולא נשלם -

יותם...

האם אפשר לומר זאת במילים?

האם נותר לשיר זאת בצלילים?

כל הלבבות שבם נטבע חותם,

ופלא היותך, אתנו ואיתם -

ומלוא דמותך בנגינתם ונתינתם,

וכל זה תם ולא נשלם -

יותם.

קלידי מנגינותיך, והצחוק,

ומבטך - ישר, רחב, עמוק.

ובני-הנעורים, אשר ביתך היה ביתם,

ודרך שעוד נפתחת לקראתם,

והעולם היה מואר, וחי, וחם...

וכל זה תם ולא נשלם -

יותם.

ואז, ושוב, אבחת החרב והדם,

ובית שלפתע התייתם

ואוהביך, שאתה שוב לא איתם,

את מלוא אהבתם ודמעתם

ישירו -בלעדיך ואתך -

ישירו את חיידך, ומותך.

קולך נדם, אך שיר שהוא אתה

עולה ומתנגן בעלטה,

ולא נשלם, ולא ייתם -

יותם.

פגישה ראשונה ואחרונה

בארי הולצמן

כזכור, לפני כמה חודשים התקיים טיול-סיור של חברי עין חרוד באתרי קרבות מלחמת השחרור בצפון-מערב הנגב שבהם השתתף חברנו גדעון ברוידא.

בחירת האזור ועיתוי הסיור נראה היום כמעט נבואי. קצת לפני שהתחילה הבערה, זכינו להכיר חלק ניכר מאזור המכונה כיום "עוטף עזה", בין קיבוץ מגן לקיבוץ נחל עוז.

באחד מנקודות הסיור עצרנו בבסיס צבאי הסמוך למחסום כיסופים, על הכביש המוביל מכיסופים לכוון נוסיראת (נצרים בפי תושבי גוש קטיף). לפי גדעון זהו בעצם ציר הכניסה למתחם גבעה 86 במלחמת השחרור (מבצע יואב). על פי תיאום מוקדם נפגשנו עם מפקד הכוח בבסיס זה. פגשנו בקצין צעיר, נבוך בתחילה, אשר בהדרגה "נפתח" אלינו, סיפר קצת על עצמו, כבן למשפחה בקריית-ארבע, אשר בעצם חזר בשאלה, אך לא הצליח להשיל מעצמו את המטען החינוכי שספג, על משימות הכוח, כולל איתור וזיהוי פתחי מנהרות. המפקד הצעיר, שעל כתפיו מונחת אחריות כה כבדה, ענה בסבלנות, באריכות ובנועם על שאלותינו והציג את מכשירי ראיית הלילה שבהם מככב המקרר תוצרת "ריקור". קצין מרשים זה קודם אחר כך בתפקידו והפך למפקד פלוגת הסיור- פלוגה מובילה בחטיבה בה שירת.

כמו כולנו, עקבנו בדאגה אחר רשימת הנופלים המתארכת במבצע "צוק איתן". לקראת סיום המבצע, או לפחות חלקו הראשון, התפרסם שמו של קצין זה כמפקד פלוגת הסיור של חטיבת גבעתי, אשר נהרג בגזרת רפיח- בניה שראל. זהו המפקד המרשים אותו פגשנו.

עם פרסום שמו וסיפור נפילתו בראש חייליו, לא יכולתי שלא לצטט לעצמי את שיר הקינה הנפלא של משה טבנקין "היה נערנו". יהי זכרו של בניה וזכרם של שאר נופלי המבצע ברוך. נשתדל להיות ראויים לקורבן שהקריבו.

חברי עין חרוד יקרים,

יש ילדים שיזכרו את "צוק איתן" כקולות פגזים, אזעקות, התראות "צבע אדום",
שעות בממ"ד מחשש לחדירת מחבלים....

יש ילדים שיזכרו תקופת נדודים בין בתים של אחרים
ויש ילדים כמו הילדים שלנו...

שיזכרו את "צוק איתן" כחופשה. ארבעה שבועות מלאים בחוויות, בקיבוץ יפה
ומטופח מוקף ירק, מקום מלא בהרבה הרבה אנשים טובים.
הם יזכרו

את הבריכה הגדולה והצבעונית המותאמת לכללל הגילאים על רקע נוף הגלבוץ.
ואת צמד "גומות החן", המצילים, שהיו עבורם הרבה מעבר למצילים, ולפעמים
הרגישו לנו יותר כמדריכים בקייטנה עם סבלנות אין קץ.
הם יזכרו

את הספרניות המקסימות שתמיד קיבלו אותם בחיוך וסבלנות, ובמיוחד את נצה,
שנהגה בהם כסבתא לכל דבר, כיבדה בממתקים, דאגה להפעלות, ואפילו דאגה
להחזיר אותם בקלנועית עד הבית שלא יהיה להם חם.
הם יזכרו

אורווה מטופחת עד הפרט הקטן ביותר, ואת עמרית שתמיד מזמינה אותם בחיוך,
ונותנת להם להרגיש חלק מצוות האורווה.
הם יזכרו

את נגה אמיר תמיד עם חיוך על הפנים ומילות חיזוק על אם הדרך. וכמובן את
הפעילויות המרתקות והמאוררות שתרמה מזמנה במיוחד עבורם.
הם יזכרו

את אסתר רימון שמתייצבת בבוקר עם פירות שהם אוהבים ומפקידה בידנו את
הקלאבקאר שלה אפילו ליום שלם.
הם יזכרו

שקיעות יפות מהמצפה המתוקתק שלכם, שכמותו לא נראה באף מקום אחר.
וגן שעשועים מלא במתקנים וגלגל ענק!!!!!!!

על כל הזיכרונות הנפלאים האלה של ילדינו אנו מבקשים להודות לכם.

חברים מיבול

על מוביל טנקים לצוק איתן

סיפר דוד מן - רשמה זיוה אופנהיימר

לאחר שישה שבועות שאותם בילה מאחורי ההגה של מוביל טנקים, השתחרר דוד מן משירות מילואים בהתנדבות. פגשנו אותו ואת דרורה לשיחה על שירות בהתנדבות, על נהיגה במוביל ועל מה שביניהם.

ביום רביעי, 2.7 גבר ירי הרקטות בדרום. קיבלתי טלפון מהמ"פ שלי להתכונן ליציאה לגיוס. ב-12 בלילה התקשר מוסה פלד, דוד תתכונן, תארוז תרמיל. ב-00:01 קיבלתי הודעה בקריאת קשר אוטומטית שעלינו להתייצב ב-05:00 בטירה. ישי גייס את רומה פומיניך והוא הסיע את שנינו. מטירה נסענו ישירות למשמר הנגב. הוצאנו את מובילי הטנקים שלנו מהימ"ח וזוודנו אותם בשרשרות ואביזרי קשירה. לא חלפו ארבע שעות מאז הגיוס כבר ישבנו על המובילים מוכנים לצאת לדרך.

נסיעה ראשונה, ירידה לשיזפון דרך מצפה רמון והמכתש הגדול. העמסנו "מרכבות" וחזרנו בנסיעה איטית באותו ציר עד ליעד במרכז. כך התחלנו שבועיים רצופים של סבבים בהסעות טנקים, "אכזריות" ו"נמ"רים", לשטחי הכינוס שלהם בדרום ובצפון. אחרי שבועיים הוקל העומס אך ההובלות נמשכו ברציפות.

ליחידה הגעתי לאחר שנודע לי שחסרים נהגים מובילי טנקים וכבר זמן רב רציתי להצטרף. פניתי לישי צימרמן, מוביל ותיק ועתיר ניסיון והוא הפנה אותי למרכז התובלה. חצי שנה ארכה הבירוקרטיה עד שהתקבלתי: בדיקות בריאות וכשירות, הדרכה לנהיגה ברכב כבד ולבסוף שיבוץ.

היחידה שלנו היא על טהרת המתנדבים, מהמפקדים עד אחרון הנהגים. רובם מההתיישבות העובדת, מושבים וקיבוצים אך גם עירוניים. מפקד היחידה הוא אבי אדר חבר בית אלפא. למרות שאנו מגויסים כחיילים בצו שמונה לא מקובל אצלנו ללכת עם דרגות, משרתים אתנו בעלי דרגות גבוהות במי"ל כמו קברניט גימבו (תת-אלוף) שבין טיסה לטיסה מגיע לנהיגה, או אל"מ במי"ל, משה פלד (אבא של אורי) בן למעלה משבעים, שמהווה דוגמה ומופת לכולנו בעבודה חרוצה ומסורה. באחת הפעמים כשנסעתי אתו כנהג חדש (כל רכב מצוות על ידי שני נהגים) הובלנו טרקטור D.9, הזהירו אותי שמוסה פלד לא מניח לאיש מלבדו לנהוג גם בנסיעות בנות שעות ארוכות. אצלי זה לא יעבור, אמרתי בלבי ולמוסה

הודעתני, אתה לידי ואני נוהג. כשהגענו ליעד הוא הודה שאני הראשון ש"הוריד" אותו מההגה...

על פי גילי אני נחשב בין המבוגרים אבל צעיר בשנות שירות ביחידה. באחת מנסיעותיי עמוס בטנק על המוביל, עניין של 120 טון, התפנצ'ר אחד הגלגלים וגם אירעה סתימת דלק. אנשי החוליה הטכנית שנשלחו לעזרתי אמרו לי לאחר כבוד: "סבאליה, תעמוד בצד. אנחנו נחליף ואתה המתן בצד", וכה היה. בהקשר לעניין זה ראוי לציין את הלוגיסטיקה המתוקתקת בכל הנוגע לתפעולנו, הכוונת הרכבים לשטחי הכינוס, הקשר עם היחידות, התיקונים לאורך הדרכים, הכול מתבצע במהירות וביעילות כשהבטיחות קודמת לכול. יש שיתוף פעולה הדוק עם המשטרה המסייעת בפתיחת הצירים ומניעת תאונות.

למרות שאיננו יחידה קרבית אנו זוכים לפינוקים והערכה מצד האזרחים. כבר קיבלנו תחתונים וגופיות, וחבילה מילד מכיתה ב' בשם יואב שרון מכפר בלום – שלחנו לו מכתב תודה. חברת בשר "הטלה" ירדה לבסיס שלנו בנגב והעמידה מנגל שופע כל טוב, סטייקים קציצות ונקניקיות. על המלאכה ניצח אדם שהציג עצמו כ"עובד זוטר" עד שהתגלה שהוא מנכ"ל החברה.

ביחידה משרתים כשבעים מתנדבים, מהעמקים יש חברים מבית השיטה, מזרע, משמר העמק, הזרע, נהלל, רמת ישי, דגניה ועוד ועוד. בעמק שלנו הקמנו "חמ"ל" פרטי שמתארגן יחד לנסיעה בכל קריאה, לא מחכים שיבואו לקחת אותנו. ותיק הנהגים ועתיר הניסיון בינינו הוא ישי שתמיד נחלץ לכל קריאה ולא ויתר על זכותו למלא את תפקידו עד גיל שמונים. גם אז לא ראה בגילו מכשול להמשיך לנהוג אבל נאלץ לסיים בהוראת הצבא. לכבוד פרישתו נערכה לכבודו מסיבה גדולה בבסיס צבאי ברמת הגולן, נאמרו ברכות חמות ודברי הוקרה לשירותו הנאמן רב השנים. כאן המקום להוסיף גם את ברכתנו.

פעמיים בשנה מחליפים אנשי היחידה למשך שבוע את הנהגים בני המיעוטים כדי לאפשר להם לחוג את חגיהם במלואם. האחריות העצומה הכרוכה בנהיגת הסמיטריילרים הנושאים מטען של עד 120 טון לא מאפשרת נהיגה של חיילים סדירים אלא רק אנשי קבע או מילואים.

היחידה מתאפיינת באחוות חברים, עוזרים אחד לשני בכל תנאי ובכל מצב. לכל רכב מצוותים שני נהגים. בימים כתיקונם מותר לנהוג עד עשר בלילה. כיום, עקב המצב, נוהגים כמה שצריך גם בשעות הלילה.

והיכן ישנים? אני מעדיף לישון על הרכב. סידרתי על "העגלה" מיטה ומזרון ונהנה משינה מצוינת במלון אלף כוכבים. בבוקר מבשלים קפה על גזייה קטנה ויוצאים לעבודה. בנסיעות אוכלים מנות קרב כמו חיילים אמתיים.

היחידה שלנו גויסה ראשונה. שבועיים ראשונים לא יצאתי לחופש אבל בהמשך קיבלתי "אפטר" של 24 שעות כשאפשר. אנשי היחידה הם מכל צבעי הקשת החברתית. אין התחמקות, כולם באים ברצון לתת מעצמם. בנו של אחד החברים נפצע, אביו נסע לכמה ימים וחזר ליחידה. ההווי החברתי אף הוא נשכר מהחברות הוותיקה, אפילו שהסיפורים המושמעים בכל פגישה הם אותם הסיפורים הם מתגוונים בכל פעם בווריאציות חדשות.

אני נהנה מהשירות, מהחברה, מההרגשה הנהדרת שעוד בגילי זקוקים לי ואני יכול לתרום את חלקי למאמץ המלחמתי. בחופשתי האחרונה נפגשתי עם ישי והוא תחקר אותי, בגעגועים, לפרטי פרטים. אמרתי לו שאמנם הוא חסר לנו אבל ממשיכים בדרכו וחברים חדשים הצטרפו. חבר נוסף מעין חרוד העומד להתגייס ליחידת המובילים שלנו הוא נועם שביט.

ומה אומרת המשפחה על סבא החייל? משפחתי עומדת מאחוריי כצוק איתן.

"סיירת מטכ"ל" של חיל תובלה

סיפר ישי צימרמן - רשמה זיוה אופנהיימר

ביומן זה הבאנו שיחה עם דוד מן, נהג מתנדב ביחידת תובלה של מובילי טנקים. בשיחה הזכיר דוד את מקומו המוערך של ישי כזקן המתנדבים ביחידה ואת פועלו רב-השנים בפלוגה זו.

נפגשנו עם ישי ורעיה לשיחה על היחידה המיוחדת הזו.

שלושים שנה, מספר ישי, הייתי לוחם בצבא. כשהגיע זמני לפרוש חשבתי במה אוכל, בגילי "המופלג", להמשיך לשרת ולתרום לצה"ל. ואז עלתה בדעתי המחשבה לשרת כנהג של מוביל טנקים, בתפקיד משמעותי שבו אוכל להמשיך לאורך שנים.

פניתי לחיל תובלה ולאחר הכשרה קצרה צורפתי לפלוגת המילואים הצפונית של מובילי טנקים. פלוגה זו הורכבה בעיקרה מנהגים מקצועיים (באזרחות) אך מה שיחד אותה הייתה רוח ההתנדבות והרצון לפעול ולתרום מה שיותר. מספר רב מהנהגים היו אנשי העמק ונוצרה אווירה מיוחדת של חברות ועזרה הדדית.

חלק מחיילי הפלוגה היו מתנדבים, שלא חלה עליהם חובת מילואים, אנשים אלו "נתנו את הנשמה" בעבודה מה שלא היה מקובל בדרך כלל אצל נהגי התובלה, ושימשו דוגמה ומופת לחיקוי ליתר. במרכז הובלה ידעו להעריך את הערך המוסף של המוטיבציה והאחריות של המתנדבים ולכן גייסו אותנו לעתים בהתרעה קצרה ביותר וכך השתתפנו במלחמות ובמבצעים בנוסף לעבודה השוטפת.

שמה של יחידת התובלה שלנו יצא למרחוק ונהגים נוספים ביקשו להצטרף ביניהם רבים מהעמק. אנשים שביקשו להשקיע ולעבוד, ואם נהגים בדרך כלל מנסים להימנע מעבודה קשה אצלנו נלחמו על כל משימה.

כל מוביל מצוות על ידי שני נהגים. אני הייתי זקן הנהגים. בן זוגי בשנים הראשונות היה עמרם יחיאלי מבית השיטה, שהכניס אותי לעבודה. כשמשה פלד הגיע הייתי אני החונך שלו ומאז לא נפרדנו למעלה מעשר שנים - החיבור בינינו כאילו נקבע בשמים - ראשונים לכל משימה. בתקופה הראשונה שרר בלגן בהתנהלות היחידה אבל שנינו דווקא נהנינו מהבלגן שאפשר לנו התנהלות חופשית, בהמשך התהדקו הנהלים וכיום הסדר שורר בכל.

משה [וישי...] בזכות יחסיו הטובים, מסירותו ודבקותו במשימה בכל תנאי ובכל מצב העמיד רף גבוה שאליו נמשכו יתר החברים. זכור לי אירוע מהתקופה

הראשונה שלנו : חנינו על יד קיבוץ כיסופים. ביום הראשון לגיוסנו התנדבנו שנינו לנהיגה. למחרת שוב התנדבנו ושוב ביום הבא. נהגים אחרים הרגישו לא נוח לשבת בחניון בעוד אנחנו מוכנים לכל קריאה והצטרפו גם הם לעבודה.

בזכות רוח זאת נוצר חיבור בין המובילים, אנשי המילואים והמתנדבים עד שגם הנהגים (חייבי המילואים) הסכימו להיקרא לשירות גם בהתרעה קצרה כפי שנקראו מדי פעם המתנדבים. חיל התובלה שידע להעריך את "רוח המפקד" שלנו שהובילה את היחידה התייחס לפלוגה שלנו כאל "סיירת מטכ"ל" של החיל. במשך הזמן התהדקו הקשרים החברתיים, מפגשים, מסיבות, השתתפות באירועים משפחתיים כחתונות ולהבדיל נחום אבליים.

נהיגת סמיטריילר כזה היא עבודה קשה ומורכבת. העמסת טנקים נמ"רים, שופלים, גשרים ועוד, קשירתם, החלפת צמיג (ענק) בשעת הצורך בחום הבקעה וכמובן נהיגה לאורך שעות רבות שאותן העברנו בשמיעת רדיו ושירה של שירי ארץ-ישראל. העברנו טנקים לשטחי אימונים, לשיפוצים, למטווחים וכמובן גם לפעילות קרבית.

העבודה הייתה קשה אך נהינתי מכל רגע. הסיפוק העצום שבנתינה ככל יכולתי לצבא וגם ההנאה מנסיעות ברחבי הארץ לאורכה ולרוחבה תרתי משמע. שמחתי להיפגש עם החיילים הצעירים - בגילם של נכדיי - במחנות שאליהם הובלנו את הכלים. באחת הנסיעות ישב אתי בקבינה סמל צעיר ותוך שיחה התגלה כי הוא נכדו של דויד, מפקד הצנחנים המיתולוגי וידידי מאז. מיד התקשרנו לסבא והוא המליץ לנכדו שלא יוותר לי על סיפורים מהימים ההם.

לכבוד יום הולדתי השמונים ערך לי משה מסיבת הפתעה נהדרת שאליה הוזמנו (גם כן בהפתעה) כל בני משפחתי, וחברים רבים, בבסיס צנובר ברמת הגולן. נישאו ברכות והוצגה מצגת והוגש כיבוד עשיר. מסיבה זו הייתה גם האות לסיום. אכן הגיע הזמן וכל דבר בעתו. טוב לדעת שדוד מן הצטרף ליחידה וימשיך את הרוח העין חרודית של התנדבות ודבקות במשימה.

כיום מקדיש ישי עתותיו לתחרויות טכנולוגיות הדורשות חשיבה "מחוץ לקופסה" ונהנה מעשייה משותפת עם בני משפחתו.

ורעיה, האישה שאתו, מה היא אומרת?

פעמים רבות נשאלתי, "איך את מרשה לו?" מבחינתי זו לא שאלה, אמנם לא הבנתי את "המורעלות" שלו לשירות הצבאי - אפילו הבנים שלנו כבר סיימו את שירות המילואים שלהם - אבל הערכת את מסירותו ורצונו לתרום, ושמחתי אתו על הסיפוק וההנאה מהשירות במילואים בכל תפקידיו. אם לו טוב - גם לי טוב.

מעשה באופניים שהלכו לאיבוד

ראלי פרנק

באחד מימי האביב היפים טיילנו על אופנינו בגליל המערבי. בסיום רכיבתנו עצרנו בעכו לארוחת צהריים. שני זוגות האופניים על האוטו והאוטו חונה במרכז הנמל. ביציאה מן המסעדה חיכה לנו האוטו, אבל האופניים - אינם.

אף על פי שחשבנו שזה לא יעזור במאומה הלכנו למשטרה להגיש תלונה. השוטרים בתחנה הקשיבו ברצינות רבה ואפילו לקחו טביעת אצבעות של משה כדי להשוות לאלו שעל האופניים (אם ימצאו...)

חזרנו הביתה מאוכזבים מאד. להפתעתנו לאחר שבועיים קיבלנו טלפון ממשטרת עכו שאופניו של משה נמצאו, ולא להתייאש, עוד יש סיכוי שגם שלי ימצאו. חשבתי שזה FAIRY TALE (בתרגום חופשי: סיפורי סבתא) אבל היה נחמד מצדם לעודד אותי...

אבל פלאי פלאים! לא יאומן אבל אחרי חודשיים טלפנו לנו שוב לשאול האם אופניים ירוקים ומוזרים שנמצאים אצלם, הם שלי. לא האמנתי למשמע אוזניי... בחיבוק גדול הבטחנו לספר בשבחם של שוטרי עכו שלא התייחסו לתלונתנו כלאחר יד אלא טרחו, גילו והחזירו לנו את אופנינו. כל הכבוד ורוב תודות!

תכנית החוג האזורי לספרות

עונה עשרים ושתיים תשע"ה - 2014-2015

החוג מתקיים בימי ראשון,
במועדון של קיבוץ עין חרוד מאוחד,
בין השעות 19:30 - 21:00

- יום א' 26.10.14 פרופ' ניצה בן ארי: "ס' יזהר - סיפור חיים"
- יום א' 23.11.14 הסופר פרופ' חיים באר: "על ציר הזמן: עמדותיו של סופר מול מציאות משתנה, והפעם ביצירתו של עגנון"
- יום א' 28.12.14 עמרי ליאור על סרטו על המשורר טוביה ריבנר "שירה מעומק השדה"
- יום א' 25.1.15 פרופ' פניה עוז זלצברגר: "יהודים ומילים - אם אין אלוהים, איך שרדנו במשך 3000 שנה?"
- יום א' 1.3.15 בלהה בן אליהו: "כל אישה אוהבת היא רחל ולאה - התנ"ך בשירת יהודה עמיחי"
- יום ג' 22.3.15 ד"ר רוחמה אלבג: "עמוס עוז - "בין חברים" מבט מאוחר על הקיבוץ"
- יום א' 12.4.15 המשורר פרופ' רפי וייכרט: "בצל עלווה רכה" - שירים על עצים, פרדסים ויערות
- יום א' 10.5.15 שי זרחי: "ברית גורל וברית ייעוד - התמודדות עם הגורל היהודי ביצירתו של י.ח. ברנר"
- יום א' 7.6.15 יאיר קידר, עם סרטו החדש בסדרת "העברים": המשוררת זלדה

הכניסה להרצאות חופשית | ייתכנו שינויים.

בשאלות אפשר לפנות לאילה בשור טל' (ע) 6485701 ; (ב) 6485689
המעוניינים לקבל הודעה במקרה של שינויים, ישלחו את כתובת האימייל
לאילה בשור museum@einharodm.co.il

בית לביא לאן?

ילדי חברת הילדים והמדריכים

בשבוע האחרון התרחש בחברת הילדים "שבוע לא נודע".
בשבוע זה הילדים אינם יודעים מה עומד להתרחש והכול בגדר הפתעות.
תוך כדי השבוע נערכה פעילות בקבוצות בשם: "בית לביא לאן?".
המטרה הייתה להעלות את נושא בית לביא לשיח הציבורי ולגרום לכך שבית לביא יהיה "שיחת היום" בקיבוץ.
הילדים התחלקו לשלוש קבוצות וכל קבוצה העלתה רעיון אחר לשיקום ושימור בית לביא.
על הקבוצות היה לפרסם ולשווק את הרעיון שלהן ולגרום לכך שחברים יצביעו בקלפי שנמצאה בחדר האוכל, ביום רביעי בזמן ארוחת הצהריים.
ההצלחה הייתה מעל המצופה וביום רביעי כל הקיבוץ דיבר על בית לביא.
חברי הקיבוץ שיתפו פעולה והצביעו בהמוניהם (נספרו בקלפי כ-149 קולות).
אנו רוצים להודות לכל מי שלקח חלק, הצביע ושיתף פעולה.

פה המקום לציין שאמנם הפעילות, הרעיונות והקלפי היו במסגרת המשחק ולא היו אמתיים אך כולנו תקווה שאולי יום אחד בית לביא יחזור לשיא תפארתו ויהווה שוב סמל ומרכז תרבותי תוסס לעינחרודים, ואולי אחד מהרעיונות שהצענו יתממש.

תוצאות הקלפי:

70 לסינמה חרוד (בית קולנוע)

48 ל"כושר לביא" (חדר כושר)

31 לבית הספא (ספא ומרכז טיפולים)

לרמון תרבות

ששי מאור

אירועי חג המשק :

חג המשק יתקיים בתאריך י"ז באלול יום שישי 12.9.14 בבריכה

19:45 מפגש חברתי על כוס קפה, עוגה וגלידה

20:30 טקס החג

21:00 להקת הרוכבים

בשבת י"ח אלול 13.9.14 יתקיימו טיולי משק בשני מסלולים,

פרטים והרשמה בלובי חדר האוכל.